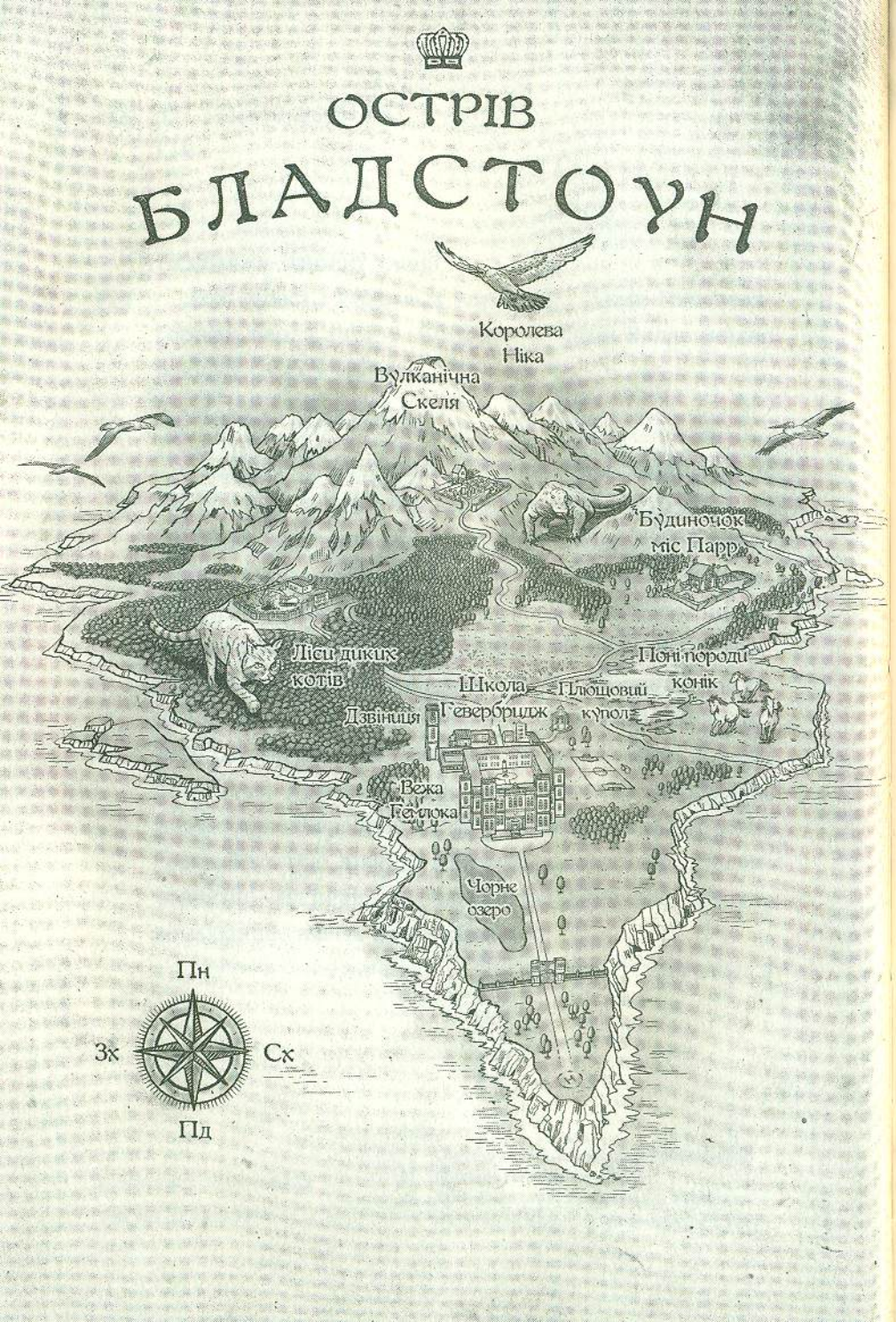

Пролог

КОЖНА ЦЕГЛИНА ЗАРАДИ НЕЇ

1 ЧЕРВНЯ 1563 РОКУ, ОСТРІВ БЛАДСТОУН.

Шум натовпу перетворився на захопливий гомін, коли четвірка вороних коней потягла золоту королівську карету підйомним мостом. Вона наближалася. Зимний острівний вітер обдував холодом їхні обличчя, коли вони спостерігали, як та прибуває.

Королева виглянула крізь червону оксамитову завісу вікна карети, капюшон темного плаща прикривав її шкіру — таку білу, аж та майже світилася. Кучері її довгого рудого волосся розвівалися з-під каптура й танцювали на вітру.

Вона принишкла в кареті, стискаючи фіолетову книжечку, на обкладинці якої був витиснений золотий птах.

— Дякую, — тихо прошепотіла вона, а потім торкнулася персня з рубіном і діамантами на пальці. На ньому було мініатюрне зображення її матері, Анни Болейн, покрите емаллю.

Карета проїхала через залізні ворота, а потім далі помчала довгою дорогою до маєтку з темно-червоної цегли, який стояв віддалік. Уздовж дороги тягнулося

величезне, розкішне озеро. Проїжджаючи повз, вона дивилася, як зимове сонячне світло виблискувало на його поверхні.

Дев'ятнадцять чоловіків з її Таємної ради вже були на місці — разом з обраними членами парламенту, яких також викликали на зустріч зі своєю правителькою. Кожен був зодягнений у найкраще вбрання. І всі вони стали навколішки, коли її карета зупинилася перед ними.

Вона повільно зійшла. Світло вихопило діаманти, вишиті на блискучій білій оксамитовій тканині її вбрання. Шию обтяжували намиста з перлин, а на оздобленому коштовностями поясі красувалася велика рубінова куля.

— Її Величність королева Єлизавета, — оголосив дворецький і вклонився.

Вона люб'язно всміхнулася старому чоловікові, і в її пам'яті промайнув спогад. Вона вже бачила це обличчя раніше, коли приїздила сюди ще дівчинкою.

Натовп мовчав, чекаючи на її слова, а королева оглядала величезну будівлю й чималу територію. Звела погляд на небо, а тоді заплющила очі, повільно видихаючи. *Нарешті*... Усе, чого вона хотіла, нарешті сталося. За її матір буде спокута. Великий білий сокіл пролетів над залізними воротами, минаючи численні вежі, потім промайнув над натовпом і, зрештою, опустився й покірно сів на руку охоронця в одній рукавичці.

Вона злегка відкашлялася й кинула погляд на чоловіків перед собою. Як завжди, так багато чоловіків. Раптом згадала численні пропозиції вийти заміж, які посипалися на неї після успадкування престолу.

Іноземний король, герцог чи принц — вона відмовляла кожному.

З пронизливим і твердим поглядом вона почала:

— Я хочу сказати вам усім, що відтоді, як уперше усвідомила своє призначення служити всемогутньому Богу, я з радістю обрала таке життя. Я віддана своїй країні й уже пов'язана зі своїм подружжям, а ним є саме Королівство Англія.

Слова пронизували холодне повітря, а рада уважно слухала її. Королева підняла підборіддя.

— Ви хочете, щоб я народила спадкоємця. Що ж, зараз ми його матимемо. Нині, як ваша володарка, я створюю вічне життя. Мій родовід перевершить плоть і кров. Ця школа, яку я відкриваю сьогодні, буде місцем для виховання великих розумів, сердець обдарованих людей і майбутніх лідерів нашої країни. Діти, які випустяться з цих стін, будуть моєю спадщиною, моїми наступниками, моїми спадкоємцями, і саме вони продовжать служити нашому королівству. У цій школі навчатимуться лише найкращі учні, і, звісно, ми радо вітатимемо всіх союзників та нащадків мого батька.

Багато її радників схвально кивнули, а інші перемовлялися зі своїми сусідами, дискусії дедалі гучнішали.

— Тиша. Я ще не все сказала, — королева підвищила голос над гомоном. — Смерть моєї матері не була марною. Вона житиме далі завдяки нашій витривалості, мужності, силі й свободі. І кожен учень тут утілюватиме принципи, яких навчила мене моя мати.

Чоловіки насупилися. Згадувати про Анну Болейн було заборонено після її страти.

Єлизавета щільно стиснула губи. Її голос підвищився, посуворішав.

— Я відновлюю чесне ім'я своєї матері й відкидаю всі неправдиві чутки й поголоски, якими її випробовували. Ім'я моєї матері, її кров живлять мене — і не лише тіло, але й ідеї. Правда переможе. Її сила ширитиметься завдяки науковцям й учням, які приїздитимуть сюди, демонструючи свою майстерність і філософію.

Дехто з чоловіків недовірливо забурмотів.

— Я — ваша королева, і той, хто кине мені виклик у цій справі, відчує мій гнів.

Очі її були грізними. Голоси затихли. Потім вона всміхнулася, рішуче тримаючи поставу, і подивилася на натовп, який знову слухав свою могутню монархиню з абсолютною увагою.

— Тут, на острові Бладстоун, процвітатиме велич. Це власний райський сад Англії, місце, де всі божі створіння живуть, не займані рукою людини. Кожен, хто навчатиметься тут, оцінить божественну велич, спостерігатиме за різноманітними творіннями. А учні зростатимуть сильними, житимуть за засадничими принципами, які передала мені моя благословенна мати, Соколина Королева. *Animo, Imperium, Libertas**! — проголосила вона.

— *Animo, Imperium, Libertas!* — вигукнув, вітаючи, натовп.

— Тож я офіційно оголошую мою школу відкритою.

* Сміливість, сила, свобода *(лат.). — Прим. перекл.*

Велика скляна пляшка із золотим орнаментом урочисто розбилася об червону цеглу будівлі.

Вона розвернулася спиною до маєтку й подивилася на вхід. У сонячному світлі виблискував монументальний біло-золотий сокіл, широко розкинувши крила над величезними залізними воротами. Він ширяв, царственний і величний, гордий захисник закладу й усіх його мешканців. У своїх пазурах птах стискав металеву табличку, на якій були викарбувані бронзові літери: «Ласкаво просимо до школи Гевербридж».

— Дякую, мамо, — прошепотіла вона, досі стискаючи фіолетову книжечку. — Це все для тебе.

Розділ 1

СЬОГОДЕННЯ. СЕРЕДА, 30 ЛИСТОПАДА. ПІЗНІЙ РАНОК.

Чому так боляче лишатися осторонь? Розі Фрост завжди відчувала, що їй тут не місце. Це відчуття супроводжувало її впродовж усіх тринадцяти років, і вона не знала чому.

Дівчина сиділа на самоті на краю хиткого шкільного стола, охайно засунувши свій рюкзак позаду зношених старих черевиків. Інші учні тулилися одне до одного на протилежному кінці того самого довгого стола. Їх усіх зібрали разом у стерильному класі, під низькою пінопластовою стелею й із флуоресцентним освітленням.

Розі гризла кінець своєї пластикової ручки, випадково шкрябаючи нею по брекетах, від чого хрускіт лунав голосніше, ніж мало б.

— Гей, дивачко, — вигукнув Саймон. — Що спільного між рудими й вимерлими динозаврами? — Хлопець зробив паузу, а потім продовжив: — Їх занадто мало!

Всі навколо засміялися, а Розі сором'язливо заправила своє неслухняне руде волосся назад у горловину великого худі. Сміялися довше, ніж зазвичай. Що

відбувається? Вона підняла голову й помітила напис на дошці.

ДЖЕЙН ЕЙР – ЗАТКНИСЬ, ШМАТОК ЛАЙНА, ТАК САМО Й ТИ, РОЗІ ФРОСТ – НІХТО НЕ ЛЮБИТЬ УСЕЗНАЙОК.

Розі здригнулася. Вона ніколи не хотіла бути всезнайкою; її просто цікавили книжки, і дівчина нічого не могла вдіяти, якщо знала відповідь на вчительське запитання. Розі, звісно, не вважала себе якоюсь надзвичайно розумною та не воліла когось образити, але чомусь завжди виходило саме так.

— То хто ж це був? Хто? — запиналася вчителька, міс Меткалф, її величезні сережки гучно брязкали. — Хто з вас це написав?

— Що ж, мабуть, вони мають рацію, — вигукнув хтось.

Павутиноподібний почерк на дошці, здавалося, насупився на весь клас.

— А де моя книжка? Вона була тут. Хто її взяв? — запитала міс Меткалф, склавши руки.

Наприкінці листопада дощ стукав у тонкі вікна холодного класу, ніби намагаючись виказати справжнього винуватця.

— Я запитую, хто написав цю гидоту й *у кого* моя книжка?! Вона коштує грошей, а в цій школі скоротили бюджет.

З іншого кінця стола почулося ще голосніше хихикання. Міс Меткалф зітхнула, розглядаючи кімнату.

— Це була Фрост, фанатка Герміони. Це вона, — вигукнув хлопець грубим голосом, насунувши червону